

Stilovi učenja: Ključ do bržeg i lakšeg znanja

TENA PEJČIĆ¹, VANJA BRANDIĆ MIČETIĆ², LUCIJA TOMAC CVITKOVIĆ³

¹ Učiteljski fakultet u Rijeci, Sveučilište u Rijeci, Sveučilišna avenija 6, Hrvatska, e-pošta: tena.pejcic@ufri.uniri.hr;

² Učiteljski fakultet u Rijeci, Sveučilište u Rijeci, Sveučilišna avenija 6, Hrvatska, e-pošta: vanja.brandic@ufri.uniri.hr;

³ Učiteljski fakultet u Rijeci, Sveučilište u Rijeci, Sveučilišna avenija 6, Hrvatska, e-pošta: lucija.tomac@ufri.uniri.hr;

Sažetak – Stilovi učenja različiti su načini primanja, obrađivanja i pamćenja informacija kod pojedinaca, ovisno o sklonostima i sposobnostima. Radionica „Stilovi učenja“ održana je u dvije osnovne škole Grada Rijeke tijekom veljače 2025. godine s učenicima petih, šestih i sedmih razreda. Cilj radionice bio je upoznati učenike s različitim stilovima učenja i potaknuti ih na prepoznavanje vlastitih načina usvajanja znanja. Tijekom radionice učenici su kroz kreativne aktivnosti raspravljali o znanosti i znanstvenicima, pri čemu su proširili svoje razumijevanje znanstvenog rada i uloge istraživača. Podijelili su svoja iskustva o učenju i ispunili upitnik kako bi otkrili dominantan stil učenja – vizualni, auditivni ili kinestetski.

Ključne riječi: radionica; stilovi učenja; učenici; znanost

Uvod

Pojam stilova učenja odnosi se na raznolik spektar teorija koje tvrde da objašnjavaju razlike između pojedinačnih učenika i načina na koji uče (Hattie i O’Leary, 2025). Iako su stilovi učenja u fokusu pedagoga i istraživača već niz desetljeća, njihov značaj u suvremenom obrazovanju postaje sve veći. Učenici su u recentnije vrijeme uronjeni u digitalni svijet u kojem je dostupnost informacija neograničena, ali često i preplavljujuća. Takvo okruženje zahtijeva nove pristupe učenju, a individualni stilovi mogu biti ključni u boljem snalaženju kroz opširne sadržaje te učinkovitije usvajanje znanja. Ove osobne preferencije i sklonosti igraju ključnu ulogu u procesu učenja jer mogu značajno utjecati na akademski uspjeh, angažman i ukupne obrazovne ishode pojedinca (Emma, 2024). Stilovi učenja predstavljaju različite načine kojima pojedinci obrađuju informacije i najdjelotvornije usvajaju nova znanja (Pritchard, 2013). Razumijevanje stilova učenja ne samo da omogućuje učinkovitije usvajanje znanja, već pridonosi i motivaciji učenika, razvoju samopouzdanja i dugoročnom stvaranju pozitivnog odnosa prema učenju. Stil učenja omiljeni je način kako učenik uči, pribavlja, obrađuje i pohranjuje obavijesti da bi se njima služio. Svatko na jedan način najbrže i najlakše usmjerava pozornost na nove i složene obavijesti, obrađuje ih i održava stečeno znanje (Grgić i Kolaković, 2010). Upravo je zbog toga važno razumjeti da stilovi učenja nisu univerzalni, već individualni obrasci povezani s učinkovitošću procesa učenja i prilagodbom nastavnih metoda. Razlikovanje stilova učenja ima značajnu ulogu u obrazovanju jer pridonosi boljoj individualizaciji nastave. Osim toga, način na koji pojedinac opaža informacije i usmjerava pažnju također je povezan s njegovim stilom učenja (Sunko, 2008). Stoga je svaki učenik jedinstven u načinu na koji usmjerava pažnju i obrađuje informacije, što može predstavljati izazov u pronalaženju različitih metoda koje mogu učeniku najviše i najbrže pomoći u usvajanju gradiva.

Koncept stilova učenja ima dugu i evoluirajuću povijest u području obrazovne psihologije. Predložene su brojne teorije i modeli za kategorizaciju i razumijevanje različitih načina na koje ljudi uče. Neki od najistaknutijih okvira stilova učenja uključuju VARK (vizualni, auditivni, čitanje/pisanje, kinestetički) model, Gardnerovu teoriju višestrukih inteligencija i Kolbov model iskustvenog

učenja (Emma, 2024). Ranije je Meumann (1913) integrirao pojmove stilova učenja u tri „tipa“ učenika. Stilovi učenja temelje se na osjetilnim iskustvima, koja mogu biti vizualna, auditivna ili kinestetička, pri čemu je jedan od njih obično dominantan. Vizualni učenici vide vizualne slike pisanih ili tiskanih riječi ili putem slika, dijagrama i vizualnih pomagala (Alabi, 2024). To podrazumijeva usvajanje novih sadržaja kroz gledanje, promatranje i analiziranje. Oni najlakše pamte informacije kada su predstavljene grafički ili slikovno pa im pomažu tablice, dijagrami, ilustracije i boje. Takvi učenici često razmišljaju u slikama i dobro se snalaze u organizaciji gradiva kroz vizualne sheme. Auditivni učenici su oni učenici koji čuju auditivne slike riječi temeljene na učenju slušanjem; oni preferiraju slušanje usmenih uputa, predavanja i rasprava (Alabi, 2024). Učenici s ovim dominantnim stilom uče kroz slušanje sadržaja, zadataka i uputa. Za njih je korisno sudjelovanje u raspravama, ponavljanje naglas i slušanje snimljenih predavanja, a glazba i ritam često im pomažu u organizaciji i pamćenju informacija. Motorički učenici imaju mentalni oporavak mišićnog osjeta što znači da kinestetički stil učenja uključuje učenje putem dodira, pokreta i praktičnog iskustva (Grgić i Kolaković, 2010). Ovom tipu učenika korisne su metode poput igranja uloga, izvođenja pokusa, modeliranja ili drugih aktivnosti u kojima se angažiraju kroz fizičke aktivnosti i praktično učenje (Alabi, 2024). Učenje im je najučinkovitije kada uključuje pokret, manipulaciju predmetima ili praktične vježbe jer informacije povezuju s tjelesnim osjetima.

Barbe i suradnici (1981) tvrde da se učenici razlikuju s obzirom na modalitete učenja: auditivni (vole razgovarati), vizualni (vole vidjeti zapisane riječi) i taktilno-kinestetički (vole biti budni i raditi). Važno je naglasiti kako se oni često nadopunjuju i preklapaju tijekom procesa učenja. U praksi to znači da će jedan učenik bolje razumjeti gradivo kroz razgovor i slušanje, drugi kroz pisane materijale i vizualne prikaze, dok će treći najučinkovitije učiti kroz pokret, dodir i aktivno sudjelovanje, ali najčešće se pojavljuje kombinacija različitih stilova. Drugim riječima, rijetko se događa da je učenik isključivo vizualan, auditivan ili kinestetički tip. Većina učenika koristi elemente svih modaliteta, iako se jedan od njih može isticati kao dominantan. Upravo ta kombinacija pokazuje kako su stilovi učenja fleksibilni te da se mogu razvijati ovisno o kontekstu, sadržaju i metodi poučavanja. Razumijevanjem

i prilagođavanjem jedinstvenim preferencijama učenja učenika, nastavnici mogu poboljšati angažman, poboljšati akademska postignuća te potaknuti pravednije i podržavajuće iskustvo učenja za sve (Emma, 2024). Iako se radi o relativno pojednostavljenoj klasifikaciji, ona nastavnicima može poslužiti kao vrijedan okvir za osmišljavanje raznovrsnih i dinamičnih metoda poučavanja koje obuhvaćaju različite potrebe i stilove učenika.

Radionica

Radionica pod nazivom „Stilovi učenja“ osmišljena je s ciljem edukacije učenika predmetne nastave osnovnih škola na području Grada Rijeke o različitim pristupima učenju i njihovim individualnim stilovima usvajanja znanja. Jedan od ključnih aspekata jest jačanje povjerenja i razumijevanja znanosti. U okviru programa „Istraživači i škole“, koji je dio navedenog projekta, organizirani su posjeti istraživača osnovnim i srednjim školama s ciljem upoznavanja učenika s djelovanjem znanstvenih institucija i radom istraživača. Ovaj pristup omogućuje učenicima bolje razumijevanje znanstvenog rada, čime se doprinosi popularizaciji znanosti i poticanju interesa za istraživačke aktivnosti među mladima.

Radionica je provedena u dvije osnovne škole – Osnovnoj školi Pećine i Osnovnoj školi Nikola Tesla. U Osnovnoj školi Pećine radionica je održana 10. i 11. veljače 2025. godine te je obuhvaćala učenike petog, šestog i sedmog razreda. U Osnovnoj školi Nikola Tesla radionica je održana 12. i 14. veljače 2025. godine, a sudjelovali su učenici petih razreda. Ova radionica dio je šireg projekta *Reconnecting Science with the Blue Society (Blue-connect 2.0)*, čiji je primarni cilj ponovno uspostavljanje veze između znanstvene zajednice i društva. Projekt se temelji na približavanju istraživačkog rada i znanstvenika široj javnosti, s posebnim naglaskom na povećanje prepoznatljivosti znanosti u društvu te unaprjeđenje istraživačkog obrazovanja.

Oblikovane aktivnosti obuhvaćale su individualni i grupni rad, pri čemu su učenici sami osmišljavali zadatke i pripadajuće materijale. U vizualnom segmentu kreirali su vlastite slike, dijagrame i pisane bilješke, čime su razvijali

vještine strukturiranja i organiziranja informacija. U auditivnom dijelu međusobno su davali i slušali upute, vježbali ritmičko ponavljanje te usvajali sadržaje kroz razgovor i verbalnu razmjenu. Kinestetičke aktivnosti obuhvaćale su osmišljavanje i provedbu zadataka utemeljenih na pokretu i igri, što je učenicima omogućilo aktivno sudjelovanje i primjenu gradiva kroz iskustvo.

Značaj ovakvog pristupa ogleda se u tome što učenici nisu pasivni primatelji znanja, već aktivni kreatori vlastitih obrazovnih sadržaja. Time su razvijali metakognitivne sposobnosti, učili kako prilagoditi strategije vlastitim potrebama te osvještavali koji modaliteti učenja im najviše odgovaraju. Refleksija nakon svake aktivnosti dodatno je poticala kritičko promišljanje, usporedbu različitih stilova učenja i prepoznavanje onih metoda koje im mogu pomoći u budućem školskom radu.

Uvodni dio

Uvodni dio radionice započeo je aktivnošću upoznavanja tijekom koje su učenici izrađivali osobne iskaznice. Na njih su upisivali vlastito ime, pridjev koji ih opisuje, a koji započinje istim slovom kao i njihovo ime. Cilj ove aktivnosti bio je poticanje međusobnog upoznavanja i stvaranje opuštene atmosfere u kojoj će učenici biti motivirani za sudjelovanje. Ova aktivnost potaknula je kreativnost te su učenici kroz opuštenu jezičnu igru mogli na jednostavan način otkriti nešto novo jedni o drugima. Stvaranje ugodne atmosfere rezultiralo je dječjim smijehom te jačanjem motivacije za daljnji rad. Nakon početne aktivnosti uslijedio je razgovor o znanosti i percepciji znanstvenika. Učenici su dijelili svoja viđenja znanstvenika, pri čemu su najčešće opisivali osobu u bijeloj kuti, s raščupanom frizurom i epruветama u laboratoriju. Nakon što su iznijeli svoja mišljenja, voditeljice radionice predstavile su se kao znanstvenice i postavile pitanje kako je moguće da i one pripadaju toj profesiji unatoč tome što ne nose bijele kute niti koriste epruветe. Time su učenici potaknuti na preispitivanje vlastitih stereotipna shvaćanja znanstvenika te na promišljanje o širini znanstvenih disciplina. Cilj ovog razgovora bio je proširiti shvaćanje znanosti i znanstvenog rada te potaknuti učenike na kritičko promišljanje o znanstvenicima i njihovim područjima djelovanja.

Diskusija je završila pitanjem: „Jeste li i vi znanstvenici?“ Svi učenici na ovo pitanje odgovorili su negativno. Voditeljice su im tada najavile da će do kraja radionice shvatiti kako i oni mogu biti znanstvenici. Ova poruka imala je snažan motivacijski učinak jer je učenike potaknula na razmišljanje o znanosti kao o aktivnosti dostupnoj svima, a ne isključivo profesionalcima u laboratoriju.

Glavni dio

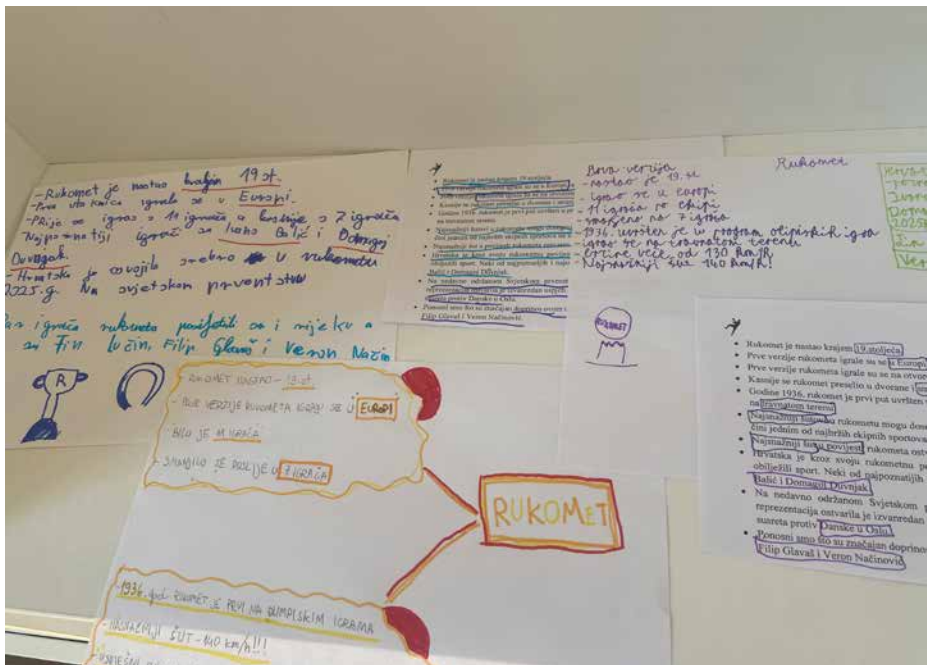
Središnji dio radionice bio je posvećen osobnim iskustvima učenja učenika. Učenici su dijelili primjere svojih metoda učenja. Neki učenici su kao primjer istaknuli često korištenje umne mape, dok su drugi naveli ponavljanje gradiva tijekom razgovora s roditeljima. Poneki su naglasili da im u učenju pomaže podcrtavanje i isticanje ključnih pojmova u bilježnicama, dok drugi navode lakše pamćenje gradiva tijekom prepisivanja ili sažimanja u vlastite bilješke. Nekolicina učenika navela je i učenje u pokretu, primjerice ponavljanje gradiva hodajući po sobi ili uz odgovarajuću glazbenu podlogu. Ovakva raznolikost metoda poslužila je kao uvod u raspravu o tome kako svatko razvija vlastite strategije učenja i kako one odražavaju njihove individualne stilove. Postavljeno je ključno pitanje: „*Učimo li za sve nastavne predmete na isti način?*“ Na ovo pitanje učenici su jednoglasno odgovorili negativno. Objasnili su kako se metode učenja razlikuju ovisno o predmetu – primjerice, matematiku uče rješavajući zadatke, za prirodu izrađuju umne mape, geografiju uče uz pomoć atlasa, a tjelesnu i zdravstvenu kulturu uče kroz igru i vježbanje. Ova rasprava pokazala je kako već osnovnoškolski učenici prepoznaju potrebu za prilagodbom strategija učenja različitim nastavnim sadržajima. Takvi uvidi naglašavaju važnost raznolikosti metoda učenja i potvrđuju da proces učenja nije jedinstven, već fleksibilan i prilagodljiv sadržaju, kontekstu i individualnim preferencijama učenika. Nakon ove rasprave učenici su pristupili rješavanju upitnika osmišljenog za prepoznavanje dominantnog stila učenja (Dijanošić i sur., 2009). Na temelju bodovanja izračunali su rezultate te dobili uvid u to pripadaju li primarno vizualnom, auditivnom ili kinestetičkom tipu učenika. Ovakav postupak omogućio je pojedincima prepoznavanje vlastitih preferencija u procesu usvajanja znanja, a istovremeno je poslužio kao polazište za daljnju raspravu o prednostima i ograničenjima svakog stila učenja.

Slika 1. Proces ispunjavanja upitnika

Nakon analize rezultata učenicima su objašnjene karakteristike svakog stila učenja. Učenici su usporedili vlastite rezultate s prethodno navedenim iskustvima učenja, a razlike smo im najlakše približili kroz Dunn i Dunnovu teoriju stilova učenja. Prema toj teoriji, ljudi usvajaju znanje na različite načine – neki prvenstveno očima, drugi ušima, a treći kroz vlastito iskustvo i pokret (Penger i Tekavčić, 2009). Vizualni tipovi najbolje pamte ono što vide: vole čitati, crtati, koristiti boje i stvarati mentalne slike. Organizirani su, skloni promatranju i planiranju, a lica i prvi dojmovi im se snažno urežu u pamćenje. Ipak, govorne upute često im predstavljaju izazov jer im je lakše kada imaju sliku ispred sebe. Auditorni učenici najviše uče kroz slušanje. Otvoreni su, društveni i razgovor im je prirodan način razmišljanja. Vole glazbu, ritam i raspravu, dobro pamte glasove i imena, a često tijekom čitanja šapću sami sebi ili pjevaju. Njihova snaga je u riječima; lako ih mogu omesti zvučni podražaji, dok im pisane upute znaju biti problematične. Kinestetički tipovi najbolje usvajaju znanje kroz pokret i praktično djelovanje. Teško im je dugo mirovati – često lupkaju nogom ili olovkom, vole dodirivati i gestikulirati dok govore. Pamte ono što sami naprave puno bolje nego što su samo čuli ili vidjeli. Dobro su koordinirani, otvoreni i skloni isprobavanju novih stvari, dok im čitanje i uredno pisanje često nisu jača strana.

Nakon teorijskog dijela učenici su podijeljeni u skupine prema dominantnom stilu učenja koji je pokazao upitnik. Svaka je skupina dobila isti tekst od desetak rečenica, a zadatak je bio izdvojiti i usvojiti ključne pojmove koristeći metode učenja karakteristične za njihov tip. Vizualni učenici najčešće su podcrtavali tekst različitim bojama i izrađivali umne mape, auditivni tipovi međusobno su raspravljali o tekstu te ispitivali jedni druge, dok su kinestetički učenici koristili pokret – dodavali su lopticu tijekom ponavljanja pojmova, a svaki pogrešan odgovor značio je izvođenje deset čučnjeva. Ovakav pristup omogućio je učenicima uvid u konkretne primjere obrađivanja istog obrazovnog sadržaja na različite načine. Istovremeno su mogli uočiti prednosti i ograničenja svoga stila. Nakon završetka zadatka svaka skupina predstavila je svoj način učenja, objasnila korištenu metodu te raspravljala o njezinoj učinkovitosti. Učenici su međusobno usporedili stilove i podijelili mišljenja odgovarajućem načinu učenja.

Slika 2. Prikaz dijela radova vizualnih tipova učenika

Za provjeru usvojenog sadržaja korišten je Kahoot kviz, a učenici su kroz dinamičan i zabavan način provjerili znanje. Digitalni format kviza omogućio je brzu povratnu informaciju, a element igre pridonio je motivaciji i angažiranosti učenika. Ovakav oblik evaluacije nije služio samo kao provjera znanja, već i kao poticaj za aktivno sudjelovanje, međusobno natjecanje i suradnju jer su učenici mogli igrati i u parovima. Korištenjem mobilnih uređaja dodatno je naglašena poveznica između obrazovnih sadržaja i digitalnog okruženja u kojem učenici svakodnevno borave, čime se povećala relevantnost i atraktivnost aktivnosti, a učenike podsjetilo kako se digitalni alati mogu koristiti i u obrazovne svrhe.

Završni dio

U završnom dijelu radionice učenici su imali priliku izraziti svoje povratne informacije te reflektirati znanje o stečenim spoznajama. Konkretno, analizirali su nova stečena saznanja, promišljali o osobnim otkrićima vezanim uz vlastite stilove učenja te raspravljali o mogućnostima primjene naučenih strategija u budućem obrazovanju. Kako bi se dodatno potaknula refleksija o znanstvenom pristupu učenju, sudionicima je ponovno postavljeno početno pitanje: „*Smatrate li da ste i vi znanstvenici?*“ Prije nego što su iznijeli svoje odgovore, objašnjeno im je da znanost ne obuhvaća isključivo laboratorijske eksperimente, već i proces istraživanja, prikupljanja i analiziranja podataka, što su i sami provodili tijekom radionice. Usmjeravanjem razgovora na različite oblike istraživanja – od rada u laboratoriju, preko terenskih istraživanja pa sve do analize podataka i teorijskog rada – učenici su postupno shvatili da znanost nije vezana isključivo uz kemikalije i bijele kute. Naglasak je stavljen na rad znanstvenika u različitim područjima te u različitim prostorima. Na taj način osviještena je ideja da je istraživanje vlastitog načina učenja također oblik znanstvenog promišljanja. Na kraju radionice učenicima je zahvaljeno na sudjelovanju te su potaknuti na primjenu stečenih znanja u daljnjem učenju. Ova radionica omogućila im je razvoj svijesti o vlastitim kognitivnim procesima i suradničkom učenju te im pružila korisne alate za optimizaciju njihovih obrazovnih strategija, čime se nastojalo potaknuti dugoročno unapređenje njihovih metoda učenja i akademskih postignuća.

Zaključak

Radionica o stilovima učenja pokazala se kao učinkovit oblik popularizacije znanosti i istodobno kao vrijedan pedagoški alat. Ovakav pristup istodobno jača povezanost učenika sa znanošću te potiče razvoj kritičkog i istraživačkog načina razmišljanja, a pritom se provodi na učenicima blizak, zabavan i opušten način. Kroz različite faze radionice učenici su prošli proces u kojem su osvijestili vlastite navike učenja, prepoznali razlike među vizualnim, auditivnim i kinestetičkim stilovima te iskusili prednosti i ograničenja svakog od njih. Na taj su način razvijali vještine i sposobnost prilagodbe strategija vlastitim potrebama, a istodobno spoznali kako znanost nije nešto usko i udaljeno, već dostupno i povezano s njihovim svakodnevnim iskustvima.

Uvid u stilove učenja učenika te u njihove reakcije na nastavne metode i strategije omogućuje poučavatelju kvalitetnije izvođenje nastave, što učenicima olakšava i unapređuje proces usvajanja novih sadržaja. Studija iz 2012. godine pokazala je da se 93% učitelja u Velikoj Britaniji slaže s tvrdnjom „Pojedinci bolje uče kada primaju informacije u svom preferiranom stilu učenja“ (Dekker i sur., 2012). Istraživanje iz 2014. godine pokazalo je da 76% učitelja u Velikoj Britaniji „koristi stilove učenja“ i većina je izjavila da je to na neki način koristilo njihovim učenicima (Simmonds, 2014 prema Newton i Miah, 2017).

Radionica je pokazala da kombinacija interaktivnih metoda i znanstvenog pristupa potiče kognitivne procese, poput kritičkog promišljanja, prilagodbe strategija učenja različitim nastavnim sadržajima te osvještavanja ideje da je istraživanje vlastitog načina učenja također oblik znanstvenog promišljanja. Radionica se pokazala kao učinkovit oblik popularizacije znanosti i kao vrijedan pedagoški alat koji jača povezanost učenika sa znanošću i potiče razvoj kritičkog i istraživačkog načina razmišljanja.

Stručna vrijednost ovoga rada očituje se u praktičnom dijelu radionice koja je povezana sa širenjem teorijskog znanja učenika te njihovim istraživanjem vezanim uz prepoznavanje osobnog stila učenja. Provedba aktivnosti o stilovima učenja na konkretnom primjeru omogućila je učenicima bolje razumijevanje vlastitih kognitivnih procesa i povezivanje teorijskih spoznaja

s praktičnim iskustvom. Rad tako doprinosi struci jer ukazuje na mogućnosti integracije teorijskih modela u nastavni rad i potiče daljnja istraživanja o primjeni stilova učenja u obrazovnom kontekstu.

Zahvala

Izražavamo duboku zahvalnost Osnovnoj školi Pećine i Osnovnoj školi Nikola Tesla na njihovoj otvorenosti i suradnji. Zahvaljujemo im na mogućnosti ostvarenja radionice te širenju znanstvene pismenosti među učenicima.

Literatura

- Alabi, M. (2024). The role of learning styles in effective teaching and learning. https://www.researchgate.net/publication/385177847_The_Role_of_Learning_Styles_in_Effective_Teaching_and_Learning
- Dekker S., Lee N. C., Howard-Jones P. i Jolles J. (2012). Neuromyths in education: prevalence and predictors of misconceptions among teachers. *Front. Psychol.*(3), 429. str. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2012.00429>
- Dijanošić, B. i sur. (2009). Andragoški modeli poučavanja - Priručnik za rad s odraslim polaznicima - Modul 1. Zagreb: Agencija za obrazovanje odraslih.
- Emma, L. (2024). The role of learning styles in effective teaching and learning. https://www.researchgate.net/publication/385553766_The_Role_of_Learning_Styles_in_Effective_Teaching_and_Learning
- Grgić, A. i Kolaković, Z. (2010). Primjena stilova i nastavnih strategija u nastavi hrvatskoga kao inoga jezika. *Lahor*, 1(9), 78–96.
- Hattie, J. i O'Leary, T. (2025). Learning styles, preferences, or strategies? an explanation for the resurgence of styles across many meta-analyses. *Educational Psychology Review*, 37(2), 1–26. <https://doi.org/10.1007/s10648-025-10002-w>
- Meumann, E. (1913). *The psychology of learning: An experimental investigation of the economy and technique of memory*. New York: Appleton and Company.
- Newton, P. M. i Miah, M. (2017). Evidence-based higher education—is the learning styles ‘myth’ important?. *Frontiers in psychology*, 8, 241866. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2017.00444>
- Penger, S., Tekavčić, M. (2009). Testing Dunn & Dunn’s and Honey and Mumford’s learning style theories: The case of Slovenian higher education system. *Management*, 14(2), 1–20.
- Pritchard, A. (2013). *Ways of learning: Learning theories and learning styles in the classroom*. UK: Routledge.
- Sunko, E. (2008). Pedagoške vrijednosti poznavanja stilova učenja. *Školski vjesnik: časopis za pedagošku teoriju i praksu*, 4(3), 297–310.